

Михайло Іванович Драгомиров

В одній із родових садиб під Конотопом в 1830 році народився наш земляк Михайло Іванович Драгомиров. Його ім'я стало особливо відомим у другій половині XIX століття - генерал, військовий педагог, Київський генерал-губернатор, славетний учасник і герой російсько-турецької війни 1877р. Хутір, про який іде мова, носив назву - Драгомирівський, зараз на цьому місті розташовані приміські дачні ділянки. Про виникнення цього хутора майже нічого не відомо. В 1786 році дід славного генерала переїхав сюди до своєї дружини і оселився на хуторі. Прізвище діда Драгомирецький - Моцкевич. Трохи згодом він отримав дворянське звання. Батько Михайла Івановича в 1804 році розпочав військову службу, а в 1825р. в званні майора пішов у відставку і повернувся на хутір Драгомирський. Ось як описує садибу А. Вольховський, краєзнавець із Києва, в статті «Слава Росії, гордість Конотопа»- в газеті «Конотопський край» 9 жовтня 1996р.: «...тоді то було звичайне «имение», місце проживання господарів та прислуги. Там були розташовані будинок, де проживали батьки Драгомирова, літня кухня, стайня, хлів для худоби, клуня та будівлі, де жила частина прислуги. Під час революційної завірюхи садибу було спалено. Зараз на місці будинку можна помітити купку битої цегли».

Після відвідування родини Лазаревських Т. Г. Шевченко виїхав до Кролевця. Його супроводжували брати Федір та Іван Лазаревські. Ледь перебравшись через болото на Загребеллі, тарантас по Путивльському шляху, поїхав до Кролевця. У селі Гути Конотопського повіту подорожуючі відвідали знайомого Лазаревських поміщика П. Г. Колодчевського. Багато цікавих легенд ходить про перебування поета в Гутах. Одна із таких легенд приводиться у статті «Тарас Шевченко на Конотопщині» в газеті «Радянський прапор за 24 травня 1968 року: «Того дня Платон Григорович Колодчевський у справах служби з Гут не виїздив, а був вдома і разом з своїм недалеким сусідом молодим офіцером Михайлом Драгомировим (в майбутньому видатним військовим діячем), що завітав до нього з ранку, сидів на лавочці під коморою і готував своє мисливське спорядження, та обмірковував, як краще зробити наступного дня в «Колісвенному» лісі облогу на вовків. Сонце вже звернуло з полудня. В домі Колодчевських готувались до обіду. Десь недалеко в дубняку задзеленчав дзвоник, а через кілька хвилин до двору раптово підкотив тарантас з трьома пасажирами - Федір Матвійович Лазаревський, ще здаля побачивши на подвір'ї Колодчевського, жартівливим тоном гукнув: «Гей, гутяни - лісняни, відчиняйте ворота - їдуть гирияни - козаки». Ф.М. Лазаревський познайомив хазяїна з поетом. Тарас Григорович живо цікавився минулим села, розпитував про видатні події цього краю... Потім гості вдячно попрощалися і знову рушили в дорогу. Тепер у них шлях лежав на Кролевець, до сестри Лазаревських - Глафіри Огієвської (по прізвищу чоловіка), де мали заночувати».